వర్షంలో మెరుపులు

వర్షంలో మెరుపు అందంగా వుండడమే కాదు, ఎంత చిక్కటి చీకటినైనా ఛేదించి, నింగి నెలను వెలుగులో ముంచేస్తుంది. అయితే అది ఆ క్షణమే! మళ్ళీ చీకటి తెరలు మూసుకోక తప్పదు.

ఒక్కసారి ఒళ్ళు జలదరించినట్లయింది లతకి. పుస్తకం పక్కన పడేసి లేచి కూర్చుంది.

అబ్బ! ఏం నవల బాబూ! దారిద్ర్యాన్ని ఎంత ఘోరంగా వర్ణించాడు. నిజంగా పేదరికం అంత భయంకరంగా ఉంటుందా!

పుస్తకం చివర్లో చెప్పిన వాక్యాలు మనసులో మెదిలాయి.

ఆకలి ముందు ప్రేమలు లేవు, అభిమానాలు లేవు, నీతి లేదు. న్యాయం లేదు.

ఆకలితో ఏడ్చే పిల్లలకి అన్నం బదులు విషంపెడ్తే ఆ నేరానికి ఎవర్ని శిక్షించాలి.

మాతృత్వాన్ని కూడా మరిచిన తల్లినా, అసమర్ధుడైన తండ్రినా, ఆదరించలేని సంఘాన్నా?

లత మనస్సు గజిబిజి అయింది.

నిజానికి లతకి పద్దెనిమిదేళ్ళొచ్చినా ఆకలి తెలీదు. కన్నీళ్ళు తెలీవు. కష్టాలు తెలీవు.

బిజినెస్ మాగ్నెట్ ఏకైక కూతురైన లతకి - అప్పుడప్పుడు అమ్మ మీద కోపం వస్తే అన్నం తినకుండా అలగడం తెల్సు.

కొత్త మోడల్ కారు కొనలేదని తండ్రి మీద కోపగించుకోవడం తెల్సు.

తన కూరలో కారం ఎక్కువ వేసిందని వంటమనిషిని డిస్మిస్ చేయించటం తెలుసు.

పాలరాతి మేడలో పుట్టి. పట్టుపరుపుల మీద పవళిస్తూ, కాలికి నేల తగల కుండా తిరిగే లతకి ఆ నవల వొళ్ళు జలదరింప చేసిందంటే ఆశ్చర్యంలేదు.

లత దోమ తెరలోంచి లేచి కిటికీ దగ్గిరికి వెళ్ళి నిలబడింది.

బయట వర్షం కురుస్తోంది.

మధ్య మధ్యలో కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపే మెరుపులు.

పైనుంచి జారుతున్న వర్షం లైటు వెలుగుల్లో వెండితీగల్లా మెరుస్తున్నాయి.

గాలికి ఎగురుతున్న కిటికీ కర్టెన్లని పక్కకు లాగి ముడేసింది. చలిగాలి రివ్వున ముఖం మీద కొట్టింది. అక్కడనుంచో లేక మళ్ళీ దోమతెరలో దూరింది.

మోచేతి కింద నవల తగిలింది. చేతిలోకి తీసుకొని పేజీలు తిరగేసింది.

ఆ నవలలోని వ్యక్తి మొదట పెద్ద ధనవంతుడు. వ్యాపారంలో నష్టం రావడంవల్ల లక్షాధికారి బిక్షాధికారి అవుతాడు. ఆ మనోవ్యధతో అతడు మంచం ఎక్కుతాడు. అందరూ చిన్న పిల్లలు. పెళ్ళికాని కూతురు డబ్బుకోసం పతిత అవుతుంది.

కొడుకు దొంగతనాలు చేస్తాడు.

ఆఖరి పిల్లవాడు జ్వరంతో మందులేక మరణిస్తాడు.

అప్పుడు ఆ తల్లిపడిన బాధ...

పుస్తకం పక్క టేబిల్‌పై పడేసి కళ్ళు మూసుకుంది లత. ఆ నవలలోని వ్యక్తిది, తన తండ్రి వ్యాపారమూ ఒక్కటే. ఒక వేళ అతనిలాగే తన తండ్రికి కూడా వ్యాపారంలో నష్టం వస్తే.

తమకూ తినడానికి తిండి ఉండదా.

అమ్మ ఎప్పుడూ ఏడుస్తూనే వుంటుందా.

నవలలోలా, మేము తినబోయే అన్నాన్ని కుక్కలు తినేస్తాయా.

ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టినట్లయింది లతకి. భయంగా దిండులో ముఖం దాచుకుంది. అమ్మ ఎప్పుడో అన్న మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి.

"లతా! కాలం యెప్పుడూ వొక్కలా వుండదు. ఈ అనంత కాల ప్రవాహంలో యెన్ని మార్పులు యెన్ని చేర్పులు, దరిద్రుడే లక్షలకి అధిపతి కావచ్చు. కోటీశ్వరుడు కూడా కూటికి గతిలేనివాడు కావచ్చు. మనిషిని డబ్బునిబట్టి కొలవకూడదు. మానవత్వంతో వ్యవహరిస్తే లోకంలో యింత దుఃఖం వుండదు" అని.

ఆ మాటలకర్థం అప్పుడు తెలీలేదు. అమ్మ మాటలు చాదస్తం కింద కొట్టి పారేసింది.

వెంటనే ఇంకో విషయం జ్ఞాపకం వచ్చింది అవునూ. అవి గౌరి ఈ ఇంటికి వచ్చినపుడు కదూ అన్నది.

అవును అప్పుడే.

గౌరి లత కళ్ళముందు మెదిలింది.

గౌరికి పన్నెండేళ్ళ వయస్సుంటుంది. నల్లగా ముఖంమీద మచ్చలతో అసహ్యంగా వుంటుంది. చిరిగి జీరాడుతున్న లంగా, జాకెట్టు. పైన జానెడు వోణీ.

ఇది మొదట గౌరి తమ యింట్లో ప్రవేశించినప్పటి అవతారం. అమ్మ గౌరిని తనకి పనిపిల్లగా పెడ్తానంది. కాని తను ససేమిరా వొప్పుకోలేదు.

అమ్మ నెమ్మదిగా తనకి గౌరికథ చెప్తూ- "పాపం వాళ్ళు వొకప్పుడు బాగా బతికిన వాళ్ళే. ఇప్పుడిలా అయిపోయారు ఏమిటో జీవితాలు" అంటూ నిట్టూర్చింది. కాని తనకేమీ జాలికలగలేదు.

"ఇదా నాపనిపిల్ల ఛీ అందరూ నవ్వుతారు" అంది తను. తన మాటలకి గౌరి కళ్ళనుండి నీళ్ళు టపటపా రాలాయి. అమ్మ ఆ కన్నీటికి కరిగిపోయింది.

"పోనీలేవే! తిండికి కూడా లేదు. మనింట్లో ఉంటే నాల్గు మెతుకులు తింటే అదీ బాగానే ఉంటుంది". అంది అమ్మ.

అమ్మ మాటలమీది గౌరవంతో అప్పటికి ఒప్పుకుంది తను. కాని గౌరిని భరించడం చాలా కష్టమైన పనని తర్వాత తెలిసింది.

ఎలిక తోకలా వుండే జడతో, నూనె కారే ముఖంతో తన ఎదురుగా వచ్చి. "అమ్మాయిగారూ గది సర్దనా" అనేది.

దానివేపు అసహ్యంగా చూస్తూ, "ఫో నువ్వేం సర్దక్కర్లా. పొద్దున్నే వెధవ ముఖం దర్శనం" అంటూ విసుక్కునేది తను.

కానీ అవేమీ పట్టించుకునేది కాదు గౌరి.

"అమ్మగారు సర్దమన్నారమ్మా"- అంటు గదంతా శుభ్రంగా తుడిచి సర్దేది.

కావాలనే పొద్దున కాలేజీకి వెళ్లేటప్పుడు తన గదిలోని వస్తువులన్నిటినీ ఇష్టం వచ్చినట్టు పడేసేది. సాయంత్రం వచ్చేసరి తన గదేనా అన్పించేటంతగా నీట్‌గా వుండేది.

అయినా రోజూ ఏదో వంకలు పెట్టి దానిని తిట్టందే తనకు తోచేదికాదు.

" మంచినీళ్ళల్లో ఈ నలకేమిటి అనో కార్పెట్‌మీద ఈ దుమ్మేమిటి అనో టెన్నిస్ బూట్లు యింత నల్లగా వున్నయే అనో ఏడ్పించేది.

అది మళ్ళీ ఆ పన్లన్నీ తిరిగి చేసేది.

ఇలా విసిగిస్తే అదే పని మానేసి పోతుందని తన ఆలోచన. కాని, దానికటువంటి ఉద్దేశమేదీ ఉన్నట్లు కన్పడలేదు. ఇంకా ఓర్పుతో, సహనంతో చేసేదిపన్లు. అది చూసి తనకు మరింత మండిపోతుండేది దానిమీద.

" నీ సర్వెంట్ మెయిడ్ బలే బ్యూటీగా ఉందే లతా" అనేవారు ఫ్రెండ్స్.

"ఇది ఏ సంతలో దొరికింది" అని నవ్వేవారు.

ఉక్రోషంతో వాళ్ళు వెళ్ళాక చెడా మడా తిట్టేది " మా ఫ్రెండ్సు వచ్చినపుడు వాళ్ళముందుకు రావద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను" అని.

అది కళ్ళనీళ్ళు తెచ్చుకుంటూ అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయేది.

మూడు రోజుల క్రితం జరిగిన సంఘటన జ్ఞాపకం వచ్చింది లతకు.

పొద్దున్నే కాలేజీకి వెళ్ళేటప్పుడు తన పుస్తకాలు తీసిపెట్టేది. ఆ రోజు టేబిల్‌పైన పుస్తకాలు తీసి-

"అమ్మాయిగారూ. డ్రాయర్లో మీ పెన్ను లేదండీ" అంది.

" నిన్న సాయంత్రం రాగానే నీకిచ్చాను గదా"' అంది తను చిరాగ్గా.

"అవునమ్మా నేనీ డ్రాయర్లోనే పెట్టాను".

"చూడు సరిగ్గా."

అది కిందా, మీదా చూసింది.

"లేదమ్మా".

అవతల కాలేజీకి టైమవుతోంది.

"పెడ్తే యేమవుతుంది. పెట్టావో లేదో...." అది తెల్లబోయి చూసింది.

"అవును. నువ్వే తీసుకుని వుంటావు" అలా స్తంభంలా జిడ్డోడుతున్న ముఖంతో నుంచున్న దాన్ని చూసేసరికి వెర్రికోపం వచ్చింది. కోపంగా అనేసింది తను.

"ఏయ్ యిచ్చెయ్ త్వరగా పోవాలి."

"నాకు తెలీదండి. నేను తియ్యలేదు" అంది ఏడ్పు గొంతుతో.

దాని ఏడ్పు చూసేసరికి మరీ చిర్రెత్తుకొచ్చింది తనకి. చక్కటి పెన్. పైగా ప్రెజంటేషన్ పెన్.

జపాన్‌లో వున్న నాన్నగారి ఫ్రెండ్ తమ ఇంటికి వచ్చినపుడు తనకి ప్రజంట్ చేశారు. అదంటే తనకెంతో యిష్టం.

"ఏయ్ ఇస్తావా లేదా" మళ్ళీ అడిగింది గద్దిస్తూ. అది మరీ బిగుసుకుపోయింది. నోటమాటలేదు. తను కోపం పట్టలేకపోయింది. టేబిల్‌పైనున్న గ్లాసు దాని మీదికి విసిరి, పుస్తకాలు తీసుకుని కాలేజీకి వచ్చింది. రాగానే తన ఫ్రెండ్ సీత ఎదురొచ్చి--

" లతా నిన్న మీ ఇంటికి వచ్చి నోట్సు రాసుకోవడానికి నీ పెన్ను తీసుకున్నాను. మర్చిపోయి ఇవ్వకుండానే ఇంటికిపట్టుకెళ్ళా. ఇదిగో" అంటూ ఇచ్చింది. క్షణకాలం గౌరిని అనుమానించినందుకు బాధకలిగింది. పెన్ను పోనందుకు సంతోషమూ కలిగింది. ఈ సంతోషం ముందు ఆ బాధ ఎక్కువసేపు నిలవలేదు.

ఆ సాయంత్రం ఇంటికి రాగానే రోజూలా గౌరి ఎదురు రాలేదు. మానేసిందా. పీడాపోయింది. అనుకుంటూ మేడ మీదికి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గరికి వచ్చింది. అమ్మ వంటామెకు ఏం వండాలో చెప్తోంది.

తను టిఫిన్ తింటుంటే అమ్మ గౌరి విషయం చెప్తుందేమోనని ఎదురుచూసింది. అమ్మ ఎంతకీ మాట్లాడకపోయేసరికి ఉండబట్టలేక తనే "గౌరి మానేసిందా" అంది.

అమ్మ కోపంగా చూసింది. తనవైపు. "నీలాటి దాని దగ్గర అసలు యెవరైనా బతగ్గలరా" అంది.

"ఏం చేసేనే" అంది తను పెంకెగా.

"ఏం చేశావా. అమాయకురాలిని "దొంగ" అన్నావు. చేతిలోని గ్లాసు విసిరి కొట్టావు. అది తలమీద తగిలింది. నుదుటి మీద యింత లోతుకు చీరుకుపోయింది. అదీ మనిషే, చదువుకున్నావు. కాస్త జ్ఞానం వుండాలి. ఇంతకీ పెన్ను దొరికిందా".

"ఊ" తలొంచుకుని అంది.

"అయినా అలా నీకంత తొందరపాటు పనికిరాదు. నిర్దోషిని దండిస్తే ఆ పాపం మనకి చుట్టుకుంటుంది తెలుసా? ఇక నుంచైనా కాస్త నెమ్మది నేర్చుకో" అమ్మ అక్కడి నుంచి లేచి వెళ్ళింది.

తను గదిలోకి వచ్చేసింది.

ఆ రోజు ఆ సంఘటన అంత బాధ పెట్టలేదు. మరుక్షణమే మర్చిపోయింది. ఈ రోజు తలచుకుంటే మనసు బాధతో మెలితిరుగుతోంది.

తనెంత అమానుషంగా ప్రవర్తించింది గౌరిపట్ల. దాన్ని ఎన్ని బాధలు పెట్టింది. ఎన్ని తిట్లు తిట్టింది. అదీ తనలాటి పిల్లే కదా! ఒక వేళ మేమూ హఠాత్తుగా బీదవాళ్ళం అయితే?

తనూ దానిలాగానే ఎవరిదగ్గరో పనికి వెడుతుంది. వాళ్ళు తనని బాధలు పెడితే... ఆ ఆలోచనే లతని కంపింపచేసింది.

అమ్మ ఎప్పుడూ చెప్తుంది - "మనం ఎదుటివాళ్ళకు ఉపకారం చేస్తే మనకూ మంచే జరుగుతుందని."

తనెన్ని హింసలు పెట్టినా తనంటే గౌరికెంతో ఇష్టం. కొట్టినా, తిట్టినా, తన నోట్లోంచి మాట రావడం ఆలస్యం ఎంతటి పనైనా చిటికెలో చేసేది.

అంతమంచిదాన్ని రేపటి నుంచీ బాగా చూడాలి. దేవుడిచ్చిన అందానికి అదేం చేస్తుంది.

తను శుభ్రంగా వుండటం నేర్పితే అదీ బాగానే వుంటుంది. అవును రేపటి నుండి దానికి శుభ్రంగా వుండటం నేర్పాలి. తన బట్టలు మంచివి దానికిస్తుంది.

ఎంతో ఆదరంతో చూస్తుంది.

ప్రేమతో చూస్తుంది.

వీలైతే చదువు కూడా చెప్పి విద్యావంతురాల్ని చేస్తుంది.

అలా అనుకుంటే మనసెంతో హాయిగా వున్నట్లనిపించింది లతకి.

"లతా" ఇంకా నిద్రపోలేదా" అమ్మ దోమతెర పైకెత్తింది. అమ్మ ఎంతో మంచిది. రేపటి నుంచి అమ్మ చెప్పినట్లు వినాలి" అనుకుంది లత.

"బయట వర్షం పడుతోందా అమ్మా" అంది లత.

"పడుతోంది."

ఈ వర్షంలో జ్వరంతో గౌరి ఎంత బాధ పడుతోందో? చలికి కప్పుకునేందుకు దుప్పటి అయినా వుందోలేదో.

"అమ్మా! గౌరికి జ్వరం ఇంకా తగ్గలేదా" అంది లత. అమ్మ ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఇప్పుడు దాని సంగతెందుకే".

"పాపం గౌరి మంచిదే. దాన్ని మన డాక్టరుకి చూపించకపోయావా?"

"చూపించాను. కొద్దిగా తగ్గిందిట. రేపు రావచ్చు. నువ్వు స్వెట్టరు వేసుకో లేదే. చలిగా లేదూ" అంటూ బీరువా తీసి స్వెట్టరిచ్చింది.

"పడుకో చాలా రాత్రయింది" అంటూ అమ్మ దోమతెర సవరించి వెళ్ళిపోయింది. స్వెట్టరు తొడుక్కుని పడుకుంది లత. రేపు గౌరి రాగానే ప్రేమగా ఎలా మాట్లాడాలో ఆలోచిస్తూ.

* * *

ఎవరో పిలుస్తున్నట్లయి బద్ధకంగా వొళ్ళు విరుచుకుంటూ లేచింది.

దోమ తెర పైకి వేసి దుప్పటి తీస్తూ "అమ్మాయిగారూ! ఏడవుతోంది లేవండి. అమ్మగారు లేపమన్నారు" గౌరి కంఠం చెవి కింద ఖంగు మోగింది.

కళ్ళు తెరిచింది లత.

ఎదురుగా జిడ్డు ముఖంతో, మచ్చలతో నల్లగా గౌరి ముఖం. లతకి అసహ్యం కోపం పెనవేశాయి.

"ఏయ్ నిన్నెవరు లేపమన్నారు. నాకు తెలీదా! లేవగానే ఏ పాడు ముఖం ఎదురుగుండా ప్రత్యక్షం! ఛీ! ఛీ!" దుప్పటిని గౌరిమీదకు విసిరి దిగ్గున లేచింది లత.

రాత్రి చదివిన నవల టేబిల్ క్రిందపడి వుంది.